

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΛΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Πάντες ἦσαν ἐπὶ ποδὸς εἰς τὴν ἔπαυ-
λιν. Αἱ ἐργασίαι εἶχον διακοπῇ. Οἱ καλ-
λιεργηταὶ εἶχον περιβληθῇ τὴν ἑορτάσι-
μον αὐτῶν ἐνδυμασίαν· οἱ φύλακες ἐν ἐπι-
σήμεν περιβολῇ ἡτοιμάζοντο νὰ μεταβῶ-
σιν εἰς τὸν πύργον, ὅπως βοηθήσωσι τοὺς
ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς οἰκίας.

Ὁ Λουκάς Φαρζεάς, ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ,
ἐπλήρου ποτήριον στεμφυλίου οἴνου καὶ
ἔτρωγεν ἐπὶ ποδὸς τεμάχιον φαίου ἄρτου,
ὅτε ἡ Σολάνζη ἦλθε παρ' αὐτῷ προσπα-
θοῦσα νὰ μειδιάσῃ.

Ἐκεῖνος ἔστρεψεν ἀλλαχοῦ τὸ πρόσω-
πον, μὴ δυνάμενος ν' ἀτενίσῃ αὐτὴν ἀνευ
ὀργῆς. Ἡ ἄρνησίς της, τοῦ νὰ νυμφευθῇ
τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ, τῷ εἶχε πληγώσει
τὴν καρδίαν, ἡ δ' ἀπογοήτευσίς, ὑπὸ τὸ
κράτος τῆς ὁποίας διετέλει, τὸν ἐβάρυνον
ὥσπερ ὄρος ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἡ Σολάνζη ἐπλησίασεν αὐτόν, καὶ ἔ-
θηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καθι-
σταμένη γλυκεῖα, ἱκετευτικῇ.

— Εἶσαι δυσχερὴς ἄνθρωπος; ἐπιθύρουν.

— Εἶμαι δυσχερὴς ἄνθρωπος, ἐφέλλισεν ὁ
Φαρζεάς ἀκουσίως μαλασσόμενος. Πταίω
ἐγώ;

— Ὅχι, ἔχω ἄδικον.

— Τὸ ἀναγνωρίζεις! δόξα τῷ Θεῷ.
Ἐκατέστρεψες τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν ἰδι-
κή σου· τὸ μέλλον σου! Καὶ θέλεις νὰ
εἶμαι εὐχαριστημένος!

— Συγχώρησόν με.

Ὁ Φαρζεάς ἐστράφη μὴ θέλων νὰ καμ-
φθῇ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐλέγξῃ, ὡς ὤ-
φειλε, τὴν θυγατέρα ἐκείνην, ἣν ἐλά-
τρευεν.

— Ἀργησα, εἶπε παρατηρῶν τὸ ὥρολό-
γιον ἵνα μὴ φανῇ ὑποχωρῶν.

Καὶ μετὰ τὸν ἄρτον εἰς τὴν χεῖρα ἐξ-
ῆλθε καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν πύργον ἀ-
γούσαν.

Ἡ Σολάνζη τὸν ἠκολούθησε.

— Γύρισε ὅτὸ σπῆτι, εἶπεν ἐπιτακτι-
κῶς. Εἶναι διαβολεμένη δροσιά.

— Ὀλίγα βήματα ἀκόμη, εἶπε λαμ-
βάνουσα τὸν βραχίονά του.

Διήρχοντο πρὸ κοίτης δρυός, ἀπὸ τῆς
ὁποίας κορώνη ἐπέταξεν.

— Κακὸν σημεῖον, ἐπιθύρουν ὁ φύλαξ.

— Χαῖρε, πάτερ.

— Χαῖρε. Πάρε τὸν Ρωμαῖον, εἶναι εὐ-
τυχία, τὸ βλέπεις, ἂν θέλῃ καὶ αὐτὸς
διότι τὸν ἐπλήγωσες εἰς τὴν καρδίαν καὶ
εἰς τὸ κεφάλι!

Ἡ Σολάνζη ἐπανῆλθε βραδέως εἰς τὴν
οἰκίαν, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δωματίον της
καὶ ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Φεύγω. Δὲν εἰσφέρω ἂν θὰ σὰς ἐπανῶ ποτέ.
Δὲν θέλω νὰ ἐρυθρίαστε διὰ τὸ ὄνειδός μου. Πη-

γαίνω εἰς Παρίσιους ὅπως μάθω ἐν ἔργον διὰ νὰ ζήσω.
Σπαράσσεται ἡ καρδιά μου, ἐνῶ ἀφίνω σὰς, τοὺς ὁ-
ποίους τόσο ἀγαπῶ.

«Χαίρετε.

«Ἡ ἀτυχὴς θυγάτηρ σὰς
«Σολάνζη».

Ἐθῆκε τὴν ἐπιστολήν ἐπὶ τῆς μικρᾶς
αὐτῆς τραπέζης, διηυθέτησε τὴν κόμην
τῆς καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

Ἦθελε νὰ ριθθῇ εἰς τὸν τράχηλον τῆς
μητρὸς της καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος.

Ἐτρεμεν ὅλη ἐκ συγκινήσεως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡ Κορσι-
κανή, ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ λειμῶνος πα-
ρέθηκεν αὐτῇ δαχεῖον γάλακτος καὶ τῇ
εἶπε:

— Φάγε.

— Δὲν πεινῶ.

Ἡ κυρία Φαρζεάς ἐπήγαγε καὶ ἤρχετο
σπουδάζουσα λαθραίως τὴν φυσιογνωμίαν
τῆς θυγατρὸς της.

Ἠννόησεν ὅτι εἶχε κλαῦσαι τὴν νύκτα.

Δὲν ἀπομακρύνεται τις τῆς οἰκογενείας
του, οὐδ' ἐγκαταλείπει τὸν πατέρα του,
τὴν μητέρα του καὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐ-
τόν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ σκληρῶς σπα-
ρασσομένην τὴν καρδίαν.

Ἦτο ἐνδεδυμένη μετὰ πλειοτέρας τοῦ
συνήθους μερίμνης, ἀλλὰ τὸ ἐπίσημον τῆς
ἡμέρας ἐδικαιολογεῖ τὴν μετρίαν ἐκείνην
φιλαρέσκειαν.

Ἡ Σολάνζη ἐφόρει ἐσθῆτα ἐκ λεπτοῦ
φαίου μαλλίνου ὑφάσματος, ἣν, χάρις εἰς
τὴν φυσικὴν αὐτῆς δεξιότητα, εἶχε κα-
ταστήσει ἀκροῦντως κομψήν.

Ἄλλ' ἡ φιλοστοργία τῆς μητρὸς της
διετέλει ἄγρυπνος ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων
τῶν προηγουμένων ἡμερῶν.

Εἶδε τὴν Σολάνζην καταβεβλημένην
καὶ ὑπόνοιᾳ τις διήλθε τοῦ νοῦ της.

Ἔστη πρὸ αὐτῆς καὶ τῇ εἶπεν ἀπο-
τόμως:

— Φεύγεις;

— Ἐγώ!

— Ναί, σύ. Καὶ δὲν με εἰδοποιεῖς! Δὲν
τολμᾷς λοιπὸν οὔτε εἰς τὴν μητέρα σου
νὰ ἐμπιστευθῇς!

Ἡ Σολάνζη οὐδὲν ἠρνήθη.

— Λοιπὸν! νά, φύγω, εἶπε φοικιδῶσα.
ἤθελα νὰ σὲ ἀσπασθῶ, ἀλλ' ὁ φόβος με
ἐκράτει. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ με ἀποφύγῃς.
Σὰς ἔκαμα μέγα κακόν. Βέβαια θὰ με
καταρασθῇς!

— Μήπως εἰμπορῶ; ἀνέκραξεν ἡ Κορ-
σικανή. Μισῶ ἐκεῖνον καὶ ὅχι σέ.

Ἡ Σολάνζη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας
τῆς μητρὸς της.

Ἐν τῇ διαχύσει τῆς τρυφερότητος τῇ
ὁμολόγησε τὰ πάντα, τὸν διὰ τὸν Ρω-
μαῖον ἔρωτά της, τὸ αἰφνίδιον καὶ τὴν
βίαν μεθ' ἧς ἡτιμάσθη, τὴν ἀπόφασίν της
ν' ἀποθάνῃ, τὴν ἐμφάνισιν τῆς Σιμώνης
καὶ τὰς συμβουλὰς αὐτῆς.

— Μοῦ κάμνει φρίκη, εἶπε καταλή-
γουσα, ἀλλὰ τί θέλεις ν' ἀπογείνω; Νὰ
μείνω ἐδῶ διὰ νὰ ἦμαι ὁ περίγελως ὅλων,
νὰ ἐντρέπῃσθε δι' ἐμέ καὶ νὰ σὰς βλέπω
νὰ λυπᾶσθε, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω.
Μὴ τὸ ἀπαιτήσης! Ἐδέχθηκα τὴν πρό-
τασίν του. Θὰ προσπαθῶ νὰ ζήσω.

Ἄλλ' ἂν νομίζῃ, ὅτι με ἀγοράζει μετὰ
χρήματά του ἀπατάται. Τὸ μέλλον θὰ
τὸ ἀποδείξῃ. Τὸ ὀρκίζομαι!

Καθ' ἣν στιγμήν ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ
κατελήφθη ὑπὸ λιποθυμίας.

Ἀλλὰ συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, ἐρρίφθη εἰς
τὸν τράχηλον τῆς Κορσικανῆς καὶ τὴν
ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων, κλαίονσα πι-
κρῶς.

Αἰφνης ἀπεσπάρθη τῆς ἀγκάλῃς της,
ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν οἰ-
κίαν της καὶ τὴν μητέρα της καὶ ὤρμησεν
ἔξω.

Ἡ Καταλίνα δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ
τὴν κρατήσῃ.

Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐκπληκτος,
στηριζομένη εἰς τὸν τοῖχον, προσηλωμέ-
νους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τείνουσα
τὸ οὖς.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Σολάνζη ἔφθασεν ὑπὸ
τὰς καστανέας. Ὁ Σερβὲς ἦν ἐκεῖ καὶ
τὴν ἐδέχθη.

Τὸ ὄχημα, ἐξευγμένον ὠραῖον καὶ ρω-
μαλέον ἵππον, ἀνέμενεν αὐτήν.

Εἰς τὴν πόρον θόρυβος πολὺς ἠκούετο
ἐξ ἀμαξῶν καὶ κωδωνίσκων, τὰ δὲ ὀχή-
ματα, οἱ δίφροι καὶ αἱ ταχυδρομικαὶ ἀ-
μαξὶ διεδέχοντο ἀλλήλας ἐν τῷ προκυ-
λίῳ τοῦ πύργου.

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ Σολάνζη ἔφθανε,
δίφρος ἐξευγμένος διὰ δύο ὠραιότατων τα-
χυδρομικῶν ἵππων ἔστρεψε πρὸ τοῦ πύρ-
γου καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς ὑπαίθριου
κλίμακος.

Ἦτο ὁ ἐπίσκοπος, ὅστις ἤρχετο νὰ εὐ-
λογῇ τοὺς γάμους τοῦ κόμητος Ὀλι-
βιέρου μετὰ τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβιέλ.

Ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ἐκ λευκοῦ λειοση-
ρικοῦ, καλύπτουσαν τὸ στήθος καὶ τοὺς
ὤμους, μετὰ μακρὰν οὐράν, ἡ Ἑλένη ἐξῆλ-
θεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἔκυψεν ἵνα χαι-
ρετίσῃ.

— Ἡ μελλόνυμφος! εἶπεν ὁ Σερβὲς εἰς
τὴν Σολάνζην.

Τὸ βλέμμα, τὰ χεῖλη, ἡ ρεμβώδης φυ-
σιογνωμία τῆς κληρονόμου προέδιδον τὴν
κατέχουσιν τὴν ψυχὴν της μελαγχολίαν.

Ἐσκέπτετο ἴσως, ὅτι ὁ ἱεράρχης ἐκεῖ-
νος δὲν ἔφερεν αὐτῇ τὸ ἀσφαλὲς τοῦ μέλ-
λοντος καὶ τὴν ἡρεμον εὐδαιμονίαν, ἣν
ἐπόθει διὰ τῆς ἐπισκοπικῆς αὐτοῦ εὐλο-
γίας.

Ἡ Σολάνζη τὴν παρετήρησε διὰ ζηλο-
τύπου βλέμματος.

Διὰ πρώτην φοράν, ὁ ὄφρις τοῦ φθόνου
ἔδρακεν αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν ποτίζων
αὐτὴν δηλητήριον.

Ἐκεῖνη ἦτο ἡ νόμιμος σύζυγος, πρὸς
ἣν τόσαι ἐπεδαψιλεύοντο τιμαί! Ἐνώ-
πιόν της ὁ κόμης θὰ προσέκλινεν, ὡς
πάντες ἐκεῖνοι οἱ κεκλημένοι, οἵτινες σινέ-
χαιρον αὐτῇ, ἐνῶ αὐτῇ, ἀπολωλυτὰ κόρη,
ἠναγκαζέτο νὰ φύγῃ ἐκ τῆς οἰκογενείας
της καὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐγεννήθη καὶ νὰ
μεταβῇ εἰς τὴν πολυτάραχον καὶ θορυ-
βώδη πόλιν τῶν Παρισίων, ἐνθα οὐδεὶς
ἀναγνωρίζεται.

Ἐνῶ διενεοῖτο ταῦτα, εἰς ἱππότης,
διελθὼν πλησίον αὐτῆς, τῇ εἶπε διὰ τόνου.

φιλικού: «Καλὴ 'μέρα Σολάνζη!» Χωρὶς δὲ ν' ἀναμείνη ἀπάντησιν προέβη εὐθὺς ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ τὸν ἐκάλει.

— Εἶσαι σύ, Οὐγες, εἶπεν ἡ Ἑλένη. Πῶς; μόνος. Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου; Ὁ Οὐγος εἶχε τὸ ἀπότομον ὕψος ἀπλοῦ εὐγενεοῦς χωρικοῦ. Δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ ὃν ὀλιγώτερον αὐτοῦ ρωμαντικόν. Λίαν ἐντιμὸς καὶ εἰλικρινὴς κατεφρόνει τὴν ὑπόκρισιν. Ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἦν δύστροπος.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Οὐγος ἠγαπῶντο τρυφερῶς καὶ οὐδέποτε ἐχωρίσθησαν.

Ἡγάπων ἐπίσης ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐξεδέλφην των Ἑλένην, ἥτις ἐμεγάλωσε πλησίον αὐτῶν.

Ἀλλὰ διὰ τὸν Ροβέρτον ἡ ἀγάπη ἐκείνη μετεβλήθη εἰς ἔρωτα περιπαθῆ καὶ σφοδρὸν.

Τούναντίον ὁ Οὐγος ἐξηκολούθει ἀγαπῶν τὴν Ἑλένην δι' ἀδελφικῆς ἀγάπης, οὐδόλως ἐπηρεαζόμενος ὑπὸ τῶν θελημάτων αὐτῆς.

Καὶ κυφὴ καὶ δύσμορφος ἂν ἦτο, μονόφθαλμος καὶ χωλὴ, ὁ Οὐγος θὰ τὴν ἠγάπα ἐπίσης, ἴσως δὲ καὶ περισσώτερον.

Προσθετέον, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Οὐγος ἠγάπα πλείοτερον τὸν ἀδελφόν του ἀπὸ τὴν ἐξεδέλφην του, δυσηρεστήθη σφόδρα κατὰ τῆς δεσποινίδος δὲ Ροσεβιέλ, ἥτις διὰ τοῦ γάμου τῆς, ἐχώρισεν ἀποτόμως τοὺς δύο ἀδελφούς. Ὁ Ροβέρτος κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὡμολόγησε τῷ ἀδελφῷ του τὴν ἀληθῆ τῆς ἀναχωρήσεώς του αἰτίαν.

Διὰ τοῦτο ἐγόγγυσεν, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς νεαρᾶς κόρης.

— Ἀπάντησον, εἶπεν ἐκείνη.

— Θέλεις νὰ τὸ μάθης; ἠρώτησε.

— Ναί.

— Ἐφυγε σήμερον τὴν πρωίαν διὰ Παρισίους.

— Διατί;

— Δὲν μοι τὸ εἶπε.

— Λοιπὸν δὲν θὰ τὸν ἴδω σήμερον;

— Πιθανόν. Θὰ ἐκπλησσομένη ἂν συνέβαινε τὸ ἐναντίον.

— Καλῶς.

Τοιαύτη ὁδὸν ἐζωγραφήθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Ἑλένης, ὥστε ὁ Οὐγος ἐπράυνθη αἴφνης.

— Μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σὲ εὐχρηθῶ ἐκ μέρους του, ἐπέλαβε, καὶ σοὶ φέρω τὰς εὐχὰς του μετὰ τῶν ἰδικῶν μου. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶμεν;

— Σὲ εὐχαριστῶ, Οὐγες. Προσπάθησον νὰ μὴ περνηθῇς ἡ ἀπουσία του.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἔμφροντις.

Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Ροβέρτου δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ὁμολογίαν, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀποσπάσῃ;

Τῷ ἔγραψεν:

«Εἶναι κακόν, ὅτι δὲν εἶσαι ἐδῶ. Ἡ ἀπουσία σου μὲ λυπεῖ ὥς θλιβερόν προάγγελμα. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ὀνομάζωμαι κόρη σου δὲ Τανναί. Τίς οἶδε πότε θὰ ἐπανιδωθῶμεν! Ἄν τώρα μὲ ἐγκαταλίπης, καθ' ἣν ὥραν θὰ μοι ἦτο τόσῳ ἡδὺ νὰ γνωρίζω, ὅτι εἶσαι

πλησίον μου, δὲν θὰ βραδύνῃς νὰ μὲ λησμονήσῃς. Τί θὰ μοι ὑπολείπῃ;

Ἑλένη.

Ἐκρούσε τὸ γραμματίον εἰς τὸ στήθος τῆς ὑπὸ τὴν γαμῆλιον αὐτῆς ἐσθῆτα καὶ τὰ ἐκ χρυσομηλέας ἀνθη καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Σερβὲς ἀνέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ πάροδος θὰ ἦτο ἔρημος. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐποπτεῖᾳ ἐκείνῃ οὐδόλως παρημέλει τῇ συνοδοιπόρῳ του.

— Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη εἶναι πολὺ ὠραία, εἶπεν ἡ Σολάνζη μετὰ καταφανεῖς πικρίας:

— ὦ! εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος διὰ θεωπευτικῆς φωνῆς, ἡ κυρία κόρη σου δὲν εἶναι βεβαίως ἀσχημος, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἂν ἐκκαλωπιζόμεθα θὰ εἴμεθα ἴσως ὠραιότεροι.

Ἐκάλυψε, μετὰ τῆς προθυμίας αὐλικοῦ πρὸς εὐνοουμένην, τὴν θυγατέρα τοῦ φύλακος δι' ἐπανωφορίου περιεραμένου διὰ γουναρικοῦ, ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κόρης τῆς μικρὸν κομψὸν πέτασσαν θαλαμηπόλου καὶ προσέβλεψεν μετ' εὐαρεσκείας αὐτὴν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν, ἂν εἶχατε καθρέπτην, ἠθέλατε δυσκολευθῆ ν' ἀναγνωρίσετε τὸν ἐκυτόν σας. Τί θὰ εἴσθε μετὰ ἐξ μῆνας; Ἐμπρός, πηγαίνουμεν!

Ἡ Σολάνζη ἐτοποθετήθη εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ ὀχήματος. Ὁ Σερβὲς ἐκάθησε παρ' αὐτῇ, ἔλαβε τὰ ἡνία καὶ ἐπλατάγισε τὴν γλῶσσαν παροτρύνων τὸν ἵππον.

Ὁ Πορθητὴς ἔσυρε τὸ ἐλαφρὸν ὄχημα, διήλθε τὸ ἀνοικτὸν δρύφακτον καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν πάροδον.

Ἡ καρδιά τῆς δυστυχοῦς συνεθλίβη. Τετέλεσται!

Ὁ τελευταῖος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ παρελθόντος τῆς δεσμὸς διερρήχθη.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους τοῦ Σεβὰν ὁ καλπάζων ἵππος παρεξέκλινε καὶ ἐστράφη πλαγίως.

Κυνηγὸς τις ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς τάφρου εἰς τὸ χεῖλος τοῦ δάσους.

Ἡ Σολάνζη ἔκυψεν.

Ὁ ἵππος ἐρρωμένως ἐπαναχθεὶς ὑπὸ τοῦ Σερβέως, ἔσυρε καλπάζων τὴν ἄμαξαν.

Ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἡδὴ μακράν, ἀλλ' ἡ Σολάνζη τὸν ἀνεγνώρισεν ἐκ τῶν ἀναπλάσεων τοῦ στήθους τῆς.

Ἦτο ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ὅστις ἐκ τῆς ὁδοῦ παρετήρει ἀπελπισ τὴν ἄμαξαν ἐκείνην, ἥτις ἔφερε τὴν γυναῖκα, ἣν ἄλλος τῷ ἀφῆρει.

Ὁ Σερβὲς ἠκολούθησε διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἀφῶνον ταύτην σκηνὴν, ἥκουσε στεναζούσαν τὴν Σολάνζην καὶ εἶδεν αὐτὴν σπογγίζουσαν κρυφίως τὰς ὕγκας περικείας τῆς καὶ φέρουσαν τὸ ρινόμακτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

Ἀνέμενε μετ' ὑπομονῆς ἵνα παρέλθῃ ἡ συγκίνησις.

Εἶχεν ἄλλως τε καιρόν· τὸ ταξιδεῖον ἦν ἀρκούντως μακρόν.

Ἀποῦ διέτρεξαν πέντε χιλιόμετρα, ἀπετόλμησε νὰ τῇ ἀπευθύνῃ ἔμμεσον παρὰ μυσίαν.

— Ἀπόψε, εἶπε, θὰ κοιμηθῆτε εἰς τὴν ὠραιότεραν πόλιν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν πατρίδα τῆς πολυτελείας, εἰς τὸ μέρος ἐνθα αἱ κόραι, αἵτινες σὰς ὁμοιάζουνσι, ἀποκτῶσι ταχέως περιουσίαν καὶ γίνονται αἱ βασιλίσσαι τῆς ἐποχῆς.

Ἡ Σολάνζη ὕψωσε τοὺς ὤμους. Ἡ κίνησις αὕτη, καίτοι ἐλαφρά, δὲν διέφυγε τὸ ὄμμα τοῦ λυγρέως θαλαμηπόλου. Ἐξηκολούθησε μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὴν σιωπηλὴν ταύτην ἐπιδοκιμασίαν.

— Ἐτραβήξατε καλὸν ἀριθμὸν εἰς τὸ λαχεῖον, τὸ εἰσεύρετε! Ν' ἀρχίσετε τὸ σταδίον σας ὑπὸ τὴν προστασίαν ἀνδρὸς ὡς ὁ κύριος κόρης, εἶναι σπανία τύχη. Τὰ πάντα δύναται, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ πράξῃ πολλὰ διὰ σας.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὁμιλῶν ὁ Σερβὲς περὶ πολλῶν καὶ ποικίλων, ὅσα δύναται νὰ ποθήσῃ φιλόδοξος καὶ ἀπληστος ὠρεκία κόρη, καὶ παρουσίασεν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς φυγάδος ὀρίζοντας, ὧν τὴν ὑπαρξὴν ὅλως ἠγνόει.

Ὁ Σερβὲς ἠννῶει ὅποιαν ἐπιρροὴν θὰ ἐξήσκει ἡ Σολάνζη ἐπὶ τοῦ κόμητος καὶ ἐκείνων, οἵτινες ἤθελον γνωρίσει αὐτὴν, ἂν ἡ εὐφυΐα τῆς ἦν ὅση καὶ τὰ θέλητρά της.

— Μὴ λησμονήσετε, ἀγαπητὴ μου μικρά, συνεπέρανε μετ' ἀπλότητος πλήρους πονηρίας, ὅτι ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν ἐγὼ πρῶτος νὰ σας ὁδηγήσω εἰς τὴν ὁδὸν τῆς αἰγλῆς.

Εἰς Νεβέρ ἠγόρασεν εἰσιτήριο πρῶτης θέσεως διὰ Παρισίους, ἔδωκε τῇ Σολάνζῃ τὸ βαλάντιον τοῦ κυρίου του, τὴν ὁδήγησεν ἐπὶ τῆς κρητίδος καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς ὅλως κενὸν διαμέρισμα.

Ἡ ἀτμομηχανὴ θὰ ἐσύριζεν, ὅτε εἰς ταξιδιωτῆς ἔσπευδε ταχεῖ βήματι κρατῶν μάρσυπον.

— Μπα, ὁ Σερβὲς, εἶπεν ἀναγνωρίζων τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου. Πῶς τοῦτο;

Ὁ Σερβὲς ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ.

— Πῶς, ὁ κύριος κόρης, ἠρώτησε, δὲν εἶναι εἰς Σεβὰν;

Ὁ ταξιδιωτῆς ἐφέλλισεν ἀορίστους δικαιολογίας: «Ἀδύνατον!... Ὑπόθεσις ἐπείγουσα!... Ταξιδεῖον κατ' ἀνάγκην!...»

Ἐθῆκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς θυρίδος, ἣν ὁ Σερβὲς εἶχε κλείσει.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί, διότι ἦτο ἐκείνος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ αὐτό, εἰς ὃ καὶ ἡ Σολάνζη διαμέρισμα, ἐτοποθετήθη εἰς τινὰ γωνίαν καὶ ἔθηκε τὸν μάρσυπόν του ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ, χωρὶς κατ' ἀρχὰς νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῆς συνοδοιπόρου του.

Ἐνθ' δὲ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπεμακρύνετο ἀναπέμπουσα εἰς τὸν ἀέρα χειμάρρους καπνοῦ, ὁ Σερβὲς ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος ἠγανάκτει διὰ τὴν τοιαύτην συγκυρίαν καὶ διανοεῖτο:

— Διατί ὁ κύριος δὲ Σουβραί ἀναχωρεῖ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς ἐξαδέλφης του... τί ἀράγε θὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ ταξιδίου τῆς μικρᾶς αὐτῆς;

Ὁλίγω βραδύτερον, ἡ Ἑλένη δὲ Ροσε-βιέλ, γενομένη κυρία δὲ Τανναί, ἀνήρ-χετο εἰς ταχυδρομικὴν ἄμαξαν μετὰ τοῦ συζύγου της, τῆς φίλης της Λουίζης δὲ Μονταμβέρ, τῆς κυρίας Σεβερὲν καὶ τοῦ βαρῶνου.

Οἱ νέοι σύζυγοι ἀπῆρχοντο εἰς Ἰταλίαν, οἱ λοιποὶ θὰ ἐχωρίζοντο αὐτῶν εἰς Νεβέρ, ἐπανακάμπτοντες εἰς Παρισίους.

Καὶ πρὸ αὐτοῦ ἔτι τοῦ βωμοῦ, καὶ ἀπαντῶσα δι' ἀσταθοῦς φωνῆς εἰς τὴν ἐρώ-τησιν τοῦ δημάρχου καὶ εἰς τὴν τοῦ ἐπι-σκόπου, καὶ προφέρουσα τὸν ὄρκον, ὃν ὑπέσχετο νὰ τηρήσῃ ἡ κεύθυμος, δὲν ἠ-δύνατο ν' ἀποδιώξῃ τῆς φαντασίας της τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπόντος Ροβέρτου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, εὐρεθεῖσα μόνη ἐπὶ στιγμὴν μετὰ τοῦ Οὐγίου δὲ Σουβραί, ἔλαβεν ἐκ τοῦ στήθους της τὴν ἐπιστο-λὴν, ἣν εἶχε γράψῃ διὰ τὸν κόμητα.

— Λάβε, τῷ εἶπε, πέμψον αὐτῷ τὸ ἐνθύμημα τοῦτο καὶ εἰπέ του, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπῶ... ὡς ἀδελφῇ, πάντοτε!

Ὁ Οὐγὸς ἔκυψε καὶ ἔσφιγξε τὴν χεῖρά της.

Μετ' ὀλίγον ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἠ-φανίσθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς παρόδου.

Ἡ Ἑλένη ἦν εἰλικρινής.

Ἄλλ' ἡ σιωπηλή, σκληρὰ καὶ τόσον βραδεῖα ἐξομολόγησις τοῦ Ροβέρτου τὴν μετέβαλε.

Δὲν ἔφερε πλέον φιλίαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, ἀλλὰ πικρὰν μεταμέλειαν καὶ ἔ-ρωτα, ὃν ὥφειλεν ἐν αὐτῇ νὰ θάψῃ.

III'

Ἡ Καταλίνα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θυγατρὸς της ἔμεινε κατασυντετριμ-μένη ὑπὸ φοβερᾶς ἀπελπισίας.

Καθημένη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς καλύβης μὲ κεκηφύϊαν τὴν κεφαλὴν, καμπτόμενα τὰ γόνατα καὶ τὰς χεῖρας ἐκατέρωθεν τοῦ σώματος κρεμασμένας, δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ.

Αἱ σκέψεις αὐτῆς τοσοῦτον ἦσαν συγ-κεχυμέναι, ὥστε οὐδὲν ἠδύνατο ἀκριβῶς νὰ κατανοήσῃ.

Ἡσθάνετο πικρίαν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἀηδίαν διὰ τὴν ζωὴν. Παρετήρει ἀορί-στως τὴν λίμνην καὶ ἐπόθει νὰ ριφθῇ ἐν αὐτῇ.

Πάντα τὰ ὄνειρά της διελύθησαν, αἱ ἐλπίδες της διεψεύσθησαν, ἡ οἰκία της κατεστράφη!

Ἐνόσῳ ἡ Σολάνζη ἦτο ἐκεῖ, δὲν ἠν-νόει τὸ κενόν, εἰς ὃ θὰ ἐβυθίζετο ἐκείνης ἀπερχομένης.

Ἦδη μετενόει, ὅτι δὲν τὴν ἐκράτησε διὰ τῆς βίας. Ἐτρεμεν ἀναλογιζομένη, ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ὁ Φαρζεᾶς καὶ θὰ τῇ ἐζήτηι λόγον τῆς ἐνόχου αὐτῆς ἀδυνα-μίας.

Ἡ Σολάνζη τοὺς ἠτίμαζεν, ἔστω! Ἀλλὰ μήπως ἔπταιεν; Δὲν ὥφειλον νὰ τὸ ἐννοήσωσι καὶ νὰ τὴν προφυλάξω-σιν; Ἀλλως τε, καὶ ἔνοχος οὐσα, δὲν ἦτο πάντοτε ἡ θυγάτηρ αὐτῶν, τὸ

λατρεῦτὸν παιδίον, ὅπερ οὐδέποτε δυση-ρέσσει αὐτοὺς καὶ ἦτο ἡ χαρὰ καὶ τὸ κό-σμημα τῆς καλύβης ἐκείνης, ἥτις ἔμεινε κατηφὴς καὶ πένθιμος ὡς τάφος, ἐκείνης ἀπελθούσης;

Ἀνεμιμνήσκειτο τῆς γλυκύτητος τῆς θυγατρὸς της, τῆς χάριτος τῶν μειδιαι-ῶν καὶ τῶν θωπειῶν της!

Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε πλέον! Ἦτο δυνατόν; Ἐξῶ φρενῶν διατελοῦσα ἐνόμιζεν, ὅτι παγερὸν σκότος περιέβαλ-λεν αὐτὴν καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκτινοδόλου φωτὸς τοῦ παρελθόντος της, ἡ νύξ διε-χέετο εἰς Ἐλάφων-Πέραμα καὶ τὴν κα-τοικίαν της, τὴν τόσῳ εὐχαρί, ὅταν τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο πτηνόν, ὅπερ ἦδη ἐπέ-ταξεν, ἐκελάδει τὰ ἄσματά του.

Τὴν ἐννάτην ὥραν ἐξανέστη κατὰ τῆς ἀνανδρίας της.

Ἐδραμεν εἰς τὸν πύργον ὡς παράφρων, ἔξαλλος, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ εὕρῃ τὴν θυγατέρα της καὶ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν της.

Μετ' ὀλίγον, πνευστιῶσα κάθιδρως ἀφί-κετο εἰς τὸν πύργον.

Οἱ ἵπποκόμοι, ἀψησυχολημένοι, περι-ποιοῦντο τοὺς ἵππους τῶν προσκεκλημέ-νων, οἵτινες ἀθρόοι ἤρχοντο ἐκ τῶν πέριξ ἐπαύλεων.

Ἡ Καταλίνα μετέβαινεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον ἀπευθύνουσα αὐτοῖς τυ-χαίους λόγους, μὴ τολμῶσα νὰ τοὺς ἐρω-τήσῃ ὅ,τι ἤθελεν. Τὴν συνεκράτει ἡ αἰδώς.

Τέλος, εἶδε γηραιὸν τινα ὑπηρετὴν ἐκ τῶν φίλων της.

Ὁ γέρων οὗτος ἐκαλεῖτο Βροδέν. Συ-χνάκις μετὰ τὸ πέρας τῆς ὑπηρεσίας του μετέβαινεν εἰς Ἐλάφων-Πέραμα, ὅπως διέβη στιγμὰς τινὰς ἐκεῖ καὶ πῆν ἐν πο-τήριον μετὰ τοῦ φύλακος.

— Μήπως εἶδες τὴν θυγατέρα μου, Βροδέν; τὸν ἠρώτησε.

— Τὴν Σολάνζην; μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι. Ἐχομε τόση ἐργασία, ποῦ δὲν ἔ-χομε μᾶτια διὰ τίποτε. Λὲς καὶ εἶναι πανηγύρι εἰς Μονσός. Κάπου ἐδῶ θὰ τρι-γυρίζῃ διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἐορτὴν. Θὰ εἶναι περίφημα ἀπόψε. Θὰ κάψουν καὶ πυρο-τεχνήματα, ἀφοῦ φύγουν οἱ νεόνυμφοι, ποῦ θὰ κατ' ὁ τύπος.

Ἡ Καταλίνα διετέλει ἀγωνιώσα, ἐκ-πληκτος, πλησίον τοῦ Βροδέν, ὅστις ἐ-ψήκτριζε φριὰν φορβάδα.

— Μὴ πλησιάζῃς, κυρά μου, εἶπεν ὁ ἵπποκόμος. Εἶναι ἡ φορὰ τοῦ κυρίου δὲ Σουβραί καὶ κλωτσᾷ.

— Τοῦ κυρίου δὲ Σουβραί; ἠρώτησε μηχανικῶς ἡ Κορσικανή. Τίνος;

— Τοῦ νέου, τοῦ κυρίου Οὐγίου. Ὁ μεγαλείτερος δὲν ἦλθε.

— Διατί;

— Δὲν εἰξεύρει κανεὶς. Καλλίτερον νὰ μὴ λέγῃ κανεὶς τίποτε, ἀλλὰ, μεταξὺ μας, φαίνεται πῶς ἀγαποῦσε τὴν ἐξαδέλ-φη του. Τοῦ κακοφάνηκε, τοῦ καυμένου. Ἡ χαρὰ τοῦ ἐνὸς κάμνει κακὸ ὅστων ἄλλο.

— Λοιπὸν δὲν εἶδες τὴν Σολάνζην;

Ὁ Βροδέν ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ,

ὅτε ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος ἀνὴρ ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ σταύλου.

Ἦτο τεσσαρακοντούτης περίπου καὶ ἐφόρει ἀμπέχονα βαθέος κυανοῦ χρώμα-τος, μετὰ ζωστήρος ἐκ δέρματος καὶ πε-ρισκελίδων κομωμένων ἐπὶ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ὑποδημάτων. Ἐπὶ τελαμῶνος, ὃν ἔφερε χιαστί, ὑπῆρχεν ἀργυρᾶ πλάξ, ἐφ' ἧς ἦσαν κεχαρμαγμένα τὰ εἰκόσημα τῶν Τανναί.

Τὸ πρόσωπόν του, φέρον ὑποξάνθους παραγναθίδας, ἦν τραχύ, τὸ βλέμμα του ὑπουλον· τὸ δ' ὕψος του ἐδείκνυνεν ἀνθρω-πον μοχθηρόν.

Ἦτο ὁ Λαβράνης, ὁ διώκτης τοῦ Σί-μωνος, ὁ ἀρχιφύλαξ τῆς ἐπαύλεως, ὁ ἐμπειστευμένος τοῦ μαρκησίου, μετὰ τὸν κύριον Διονύσιον.

— Εἶσαι τοῦ λόγου σου, εἶπε τῇ Κορ-σικανῇ διὰ φωνῆς ἡχούσης ὡς σάλπιγγς. Κάμνεις ὅπως ὅλοι περιφέρεσαι.

— Ναί.

— Ὡραία τελετή! Ὁ ἐπίσκοπος ἔ-φθασε πρὸ ἐνὸς τετάρτου. Θὰ στεφανώσῃ τὸν κύριον κόμητα καὶ τὴν δεσποινίδα Τυχηροὶ ἀνθρώποι! ἔχουν πολλὰ χρή-ματα.

Ἐκαμεν ἐν βῆμα ἱν' ἀπέλθῃ καὶ πάλιν ἐπανήλθε.

— Καλὰ ποῦ σὲ ἀπῆντησα, ὑπέλαβε. Δὲν θέλω νὰ στενοχωρῶσιν τὸν Φαρζεᾶς ποῦ εἶναι φίλος, ἀλλὰ εἶναι πολὺ μαλα-κὸς μὲ αὐτὸν τὸν ληστὴ τὸν Σίμωνα καὶ τὴν γυναῖκά του. Ἡ μέγαιρα στένει τὰ δοκάριά της παντοῦ ἕως τὴν πόρτα μου. Εἶναι μία κατεργάρα ποῦ δὲν φοβεῖται οὔτε Θεὸ οὔτε διάβολο.

— Ὁ ἄνδρας της πεθαίνει.

— Ὡρα του καλῇ.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς εὐσπλαγχνία δι' αὐ-τούς.

— Ὅχι δά! Εἶναι παλῆ ἀνθρώποι αὐ-τοί. Ἀρκετοὺς ἔχομε. Εἰπέ το τοῦ Φαρ-ζεᾶς.

— Καλὰ, κύριε Βικέντιε.

Ὁ Λαβράνης ἀπηυθύνθη εἰς τὸν Βρο-δέν, ὅστις ἦναπτε καπνοσύριγγα.

— Εἰξεύρεις ποῦ ἐπῆγε ὁ Σερβές;

— Μὲ τὸ ἄμαζακι;

— Ναί.

— Εἰς Νεβέρ.

— Θ' ἀργήσῃ;

— Ὡ! δὲν πιστεύω ὁ Πορθητὴς εἶναι γερό ἄλογο.

— Καὶ διατί ἐπῆγε εἰς Νεβέρ ὁ Σερ-βές;

— Δὲν μοῦ λέγει ταῖς δουλειαῖς του. Διὰ ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Ὀλιβιέρου. Μοῦ ἐζήτησε τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἔξευξα. Δὲν εἰ-ξεύρω περισσότερα.

— Δὲν εἶχε μιὰ γυναῖκα μαζὺ του;

— Εἴμπορεῖ, εἶπεν ὁ ἵπποκόμος μετ' ἀ-διαφορίας.

— Καμμιά ἀπὸ τὸν πύργο, βέβαια. Ἀλλὰ, προσέθηκεν ὁ Λαβράνης, ἔτρεχε τόσῳ πολὺ, ποῦ δὲν εἰμπόρεσα νὰ τὴν διακρίνω.

Ἡ Καταλίνα κατέστη ὠχρὰ ὡς κηρός. Ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Τί ἔχει ἡ κυρὰ Φαρζεάς ; ἠρώτησεν ὁ φύλαξ.

— "Ε! ἡ δυστυχημένη ἔχει πίκραις. Ἰσως ἡ κόρη της τὴν ἔχει εἰς ἀνησυχία.

— Εὐμορφο κομμάτι! εἶπεν ὁ Λαβράνης. Βλέπεις, γέρω Βροδέν, ἓνα τέτοιο κορίτσι εἶναι δύσκολο νὰ τὸ φυλάξῃ κα- νεῖς. Μὴ καλὴ ἀπλὴ χωριατοπούλα εἶναι προτιμότερη. Οἱ ἐργολάβοι δὲν τὴν τρι- γυρίζουν τόσῳ πολὺ.

Ἡ Καταλίνα ἵστατο ὑπὸ δένδρον ἀνα- μένουσα νὰ συνέλθῃ. Ἐπνίγετο. Οἱ ὁδόν- τες της ἔτριζον καὶ ἔτρεμεν ὅλη ἐκ πυ- ρετοῦ.

Οὕτω δὲν τῇ ὑπελείπετο πλέον ἐλπίς! Ἐπανήλθε βραδέως εἰς Ἐλάφων - Πέ- ραμα καὶ δὲν ἐξήλθε πλέον.

Τὴν ἐβδόμην ὥραν ὁ Φαρζεάς ἐπανήλθεν. "Αμα εἰσελθὼν ἐφάνη ζητῶν τινα.

Ἡ Καταλίνα καθημένη πλησίον τοῦ παραθύρου δὲν ἐκινήθη.

— Ποῦ εἶναι ἡ Σολάνζη ; ἠρώτησεν ὁ φύλαξ.

Μία μόνη λέξις ἐξήλθε τῶν χειλέων τῆς Κορσικανῆς :

— "Εφυγε.

— Πῶς ;

— Πήγαινε νὰ ἐρωτήσῃς τὸν αὐθέντη της, τὸν κύριον κόμητα δὲ Τανναί!

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς ;

— Θέλω νὰ εἴπω, Λουκά, πῶς ἂν ἡ Σολάνζη δὲν ἠθέλησε τὸν Ρωμαῖον Τρε- μόρ, ἂν ἦτο λυπημένη καὶ ἀπέφευγε τὸν κόσμον, ἂν μᾶς ἀφίνει ἐμᾶς ποῦ ἀγαπᾷ διὰ νὰ πάγῃ εἰς αὐτὴ τὴν ἄβυσσον τὸ Παρίσι, ποῦ τὴν συνοδεύῃ ἓνας ὑπὲρ της τοῦ πύργου, τὸ κάμνει, διότι εἶναι χα- μένη, διότι ὁ κόμης τὴν ἐβίασε, τὴν ἀτί- μασε καὶ ἐπὶ τέλους σήμερον μᾶς τὴν κλέπτει!

— Τὸ εἴξουρες ; ἀνέκραξεν ὁ Φαρζεάς

— "Οχι, μὰ καὶ ἂν τὸ εἴξουρα, τί εἰμυρούσαμε νὰ κάμωμε ;

— Ἐπρεπε νὰ σκοτόσουμε καὶ ἐκεῖ- νην καὶ ἐκεῖνον! ἐβρυχήθη ὁ φύλαξ.

— Νὰ διατί τὴν ἄφησα νὰ φύγῃ. "Αν τὴν ἐκτυποῦσες θὰ τὴν ὑπερασπιζόμουν. Τί πταίει τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι ; Ἐ- κεῖνος ὁ δαίμονας πρέπει νὰ τιμωρηθῇ.

— "Σὲ μᾶς τοὺς καλοὺς καὶ ἀρχαίους ὑπηρετάς... ἐψιθύρισε ὁ Φαρζεάς, καταγ- πίπτων ἐπὶ τινος ἑδρας καὶ καλύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον. "Αθλίε.

Ἡ Καταλίνα ἠγέρθη, τὸν ἐπλησίασε καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Τίποτε δὲν κάμνουν τὰ παράπονα, εἶπεν. Ἐγὼ εἶμαι Κορσικανή. Εἰς τὸν τόπο μου δὲν λέγουν λόγια, ἀλλὰ κάμνουν ἔργα· δὲν βιάζονται, ἀλλὰ περιμέ- νουν καὶ χρόνους, ἂν ἦναι ἀνάγκη· δὲν φοβερίζουν, ἀλλὰ σκοτόνουν! Ἐνας ἄν- θρωπος ἀξίζει ἓναν ἄλλο, ἅς ἦναι καὶ δού- κας, ἅς ἦναι καὶ πρίγκηπας! Ἀδιάφο- ρον ἂν ὁ ἐχθρὸς ἦναι δυνατὸς ὅσον λειον- τάρη ἢ γρήγορος ὅσον ἀητός· τὸν πιάνει κάνεις μὲ τὸν καιρὸ, διότι ἔρχεται ὥρα· ποῦ τὸ λειοντάρη κοιμᾶται καὶ ὁ ἀητὸς κάθεται ἰστὴ γῆ. Καταλαβαίνει ;

— Ναί.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

Ἦτο ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ.

Εἰσῆλθε σιωπῶν. Ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Φαρζεάς καὶ ἡσπασθὲν τὴν Καταλί- να, ἥτις τῷ ἀπέδωκε τὸν ἀσπασμόν.

Ἡ ὁδὸν αὐτῶν ἦν κοινὴ.

Τὸ κακὸν ἦτο ἀνεπανόρθωτον. Πρὸς τί αἱ παραμυθίαι εἰς τὸν ἀπαρμύθη- τον!

"Οτε ἐξήλθεν, ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα.

Ἡ καλύβη περιεβάλλετο ὑπὸ ὀμίχλης ἐξαπλουμένης ἐπὶ τῆς λίμνης καὶ τῶν λει- μῶνων τῆς στενῆς κοιλάδος.

Μακρόθεν, ἀντήχουν τὰ κέρατα, ὅτε αἰφνης ἀνήφθη τὸ μέγα πυροτέχνημα, ὅ- περ ἔπεσεν εἰς μυρίους σπινθήρας ἐπὶ τῶν δρυμῶν εἰς τὸν ἀπαστράπτοντα ὀρίζοντα.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ Σεβάν.

— "Αν ὁ Θεὸς δὲν ἦναι δίκαιος, ὑπο- μονή, ἐψιθύρισε, ἄλλοι θὰ ἦναι δι' αὐτόν.

Καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ σιδηρουργεῖου, ἀκούουσα τὰς μακρόθεν ἐκπυροσκοπήσεις καὶ τὰ σαλπίσματα τῶν κυναγωγῶν, ἡ Ἀμώνη, ἠτένισε τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀγω- νιῶντα σύζυγόν της καὶ ἐβρυχήθη μετὰ τῶν ὁδόντων της.

— "Αν ὁ πύργος ἐκαίετο, τί εὐχα- ρίστησις ν' ἀνασκαλέω τὴν φωτιὰ καὶ νὰ ρίξω μέσα ἔς αὐτὴ αὐτὸν τὸν ἄθλιον Λα- βράνης!

Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πόθου μέχρι τῆς ἐκπλη- ρώσεως καὶ ἀπὸ τοῦ ποτηρίου μέχρι τῶν χειλέων ὑπάρχει πολλὰς ἀπόστασις, ἣν δὲν δύναται τις νὰ διατρέξῃ.

Οἱ Τανναί ἦσαν πλούσιοι, ὁ πύργος στερεὸς ἐπὶ τῶν βάσεων του, ὁ Λαβράνης καλῶς ὠπλισμένος· ὁ δὲ κόμης Ὀλιβιέ- ρος, ὅστις ἐταξίδευεν εἰς Ἰταλίαν μετὰ τῆς θελκτικῆς καὶ ἀγγελικῆς κομῆσεως, δὲν ἐσκέπτετο πλέον τοὺς ἀνισχύρους ἐχ- θρούς, οἵτινες ἠπείλουν αὐτόν, ὡς ὁ δια- βόλης ὁ πατὴρ τὰ ἔντομα ἐπὶ τῆς χλόης τῆς ἀτραποῦ, χωρὶς καὶ νὰ παρατηρήσῃ αὐτά.

["Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

A. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Θὰ ἐξηγήσητε τότε τὰ ἅγια καὶ πα- ραμυθητικὰ μυστήρια τῆς χριστιανικῆς ταύτης θρησκείας, δένδρου κολοσσίου βλαστήσαντος ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς γῆς, οὗτινος οἱ ἰσχυροὶ κλάδοι συνέτρι- ψαν τὸν βράχον, τὸν θελήσαντα νὰ κα- ταθλίψῃ αὐτούς, καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν σκιὰν ἐρχόμεναι κáθηνται σήμερον αἱ εὐ- γνωμονοῦσαι γενεαί. "Οσον ἀγαθὸς καὶ ἂν εἴθε, εἰσερχόμενος εἰς ναόν, θὰ ἐξέλθῃτε πάντοτε ἀμείνων· εἰσέρχεσθε λοιπόν.

Πολλὰκις ἐγένετο λόγος περὶ τῶν χω- ρικῶν ἐκκλησιῶν ὅτι εἰσὶν ἀπλουστέρας, ἅμα δὲ καὶ μάλλον εὐάρεστος τῷ Κυρίῳ

ἐκφρασις πίστεως. Καὶ εἶχον δίκαιον οὗ- τοῦτο εἰπόντες. Ἡ ἐκκλησία τοῦ χωρίου, ἥς τὸ ἀνεῖ ἀξιώσεων κωδωνοστάσιον δε- σπάζει ἀπασῶν τῶν ἀχυρίνων στεγῶν ὡς μητρικὸν βλέμμα ἐκτεινόμενον ἐπὶ παι- δίων, ἥς τὸ φθεντιανὸν ὠρολόγιον ση- μαίνει τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας, τῆς ἄλλης ταύτης προσευχῆς, τοποθετημένη μετὰ μιᾶς πλατείας, ἔνθα παίζουσι τὰ παι- δία, καὶ τοῦ κοιμητηρίου, ἐν ᾧ ἀναπαύ- ονται οἱ νεκροί, κειμένη ἐκεῖ ὡς τὸ αἰ- σθητὸν σύμβολον τοῦ βίου, ὡς σκοπός, πρὸς ὃν τείνομεν, ἅμα δὲ καὶ ὡς σκοπός, οὗτινος ἐτύχομεν ἤδη, ἡ χωρικὴ ἐκκλη- σία, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶνε θέαμα παρή- γορον καὶ ἡδύ. Ἐκεῖ τὸ παιδίον ἐβαπτί- σθη, ἐκεῖ λαμβάνει τὴν πρώτην Μετάλη- ψιν, ἐκεῖ νυμφεύεται, ἐκεῖ ἔρχεται νὰ ζη- τήσῃ τὴν τελευταίαν εὐχήν, ἥς ἔχει ἀναγ- κην, ὅταν ὁ Θεὸς τὸ ἀνακαλῇ παρ' ἐαυ- τῷ. Ἄπας ὁ βίος του εἶναι ἐκεῖ. Εἰσέρ- χεται διὰ τῆς μιᾶς θύρας καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς ἐτέρας.

Εὐτυχεῖς ὅσοι οὐδέποτε ἀπώλεσαν τῆς θεάς των τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χω- ρίου των!

Ἐν Παρισίοις δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό. Ἡ κοινωνία τείνει ἀδιαλείπτως νὰ σας ἀπομακρύνῃ τοῦ Θεοῦ· ἀγνοεῖ τις ποῦ ἐ- βαπτίσθη· δὲν γνωρίζει τὸν ἱερέα, ὅστις τῷ ἔδωκε τὴν Μετάληψιν, ἢ, ἐὰν τὸν γνω- ρίζῃ, δὲν τον βλέπει πλέον· κατοικεῖ εἰς εἰκοσι συνοικίας, νυμφεύεται ἀδιάφορον εἰς ποῖαν ἐκκλησίαν καὶ λαμβάνει τὸ ἄ- γιον μῦρον παρὰ τοῦ πρώτου τυχόντος ἱερέως.

Οὕτω παρατηρήσατε ὁποῖαν ὅλως ἰδιά- ζουσιν χροιάν ἔχουσι τὰ συγγράμματα ἀνθρώπων γεννηθέντων ἐν χωρίῳ καὶ βιω- σάντων αὐτόθι τὰ πρῶτα αὐτῶν εἰκοσιν ἔτη. Τὰ αἰσθήματα αὐτῶν καὶ ἡ διάνοια διατηροῦσιν ἀρωμάτι, οὗτινος δὲν δύναν- ται εὐτυχῶς νὰ παλλαγῶσιν· εἶναι ὡς ἄ- ρωμα τοῦ θύμου, ὡς αἰωνία ἀνταύγεια νεό- τητος καὶ ἔρωτος. Οἱ συγγραφεῖς τῶν πό- λεων ἀνάγουσι τὰ πάντα εἰς τὴν κοινω- νίαν· οἱ ἐκ τῶν χωρίων συγγραφεῖς ἀνά- γουσι τὰ πάντα εἰς τὸν Θεόν. Τὸ κωδω- νοστάσιον, αἱ ἡρεμοὶ ἑορταί, ἡ ἀγροτικὴ ἐργασία, τὸ μονότονον ἥσμα τοῦ ἐπανα- κάμπτοντος ἐργάτου, τὸ ὑπὸ ἀναθημά- των καὶ πύξου περιβαλλόμενον ἀγαλμά- τιον τῆς Παρθένου, ὁ διερχόμενος καὶ παρ' ἐκάστου χαιρετιζόμενος ἱερεὺς, πάντα ταῦτα ὑπάρχουσιν εἰς τὸ ὕψος αὐτῶν κα- θὼς καὶ ἐν τῇ μνήμῃ των, ἐν τῷ μέλ- λοντι, ὅπερ πλάττουσιν ἑαυτούς, ὡς ἐν τῷ παρελθόντι, οὗτινος ἀναμνησκονται.

Ἄμα σχόντες στιγμὴν τινα εὐκαιρον, μεταβαίνουν οὕτως ἐπὶ ἀνιδωσιν ὅσα ἐνθυ- μοῦνται, καὶ ἵστανται, δακρυχέοντες, ἐνώ- πιον τῆς ἀτέχνου ζωγραφίας, τῆς παρι- στώσεως τὸν Δανιὴλ ἢ τὸν ἅγιον Σεβαστι- ανόν, ἥτις προκαλεῖ τοῦ Παρισίου μὲν τὸν γέλωτα, θεωμένου αὐτὴν, ἀλλ' ἡ ὁποία δι' ἓνα συγγραφεῖα εἶναι πλήρης ἡρέμων συγκινήσεων. Ἄπασα ἡ παιδικὴ αὐτοῦ ἡλικία ὑπάρχει ἐν τῇ ζωγραφίᾳ ἐκείνῃ, ἣν παρὰ τὰς προόδους τοῦ αἰῶνος ἔσχον